

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

6. Kako zelo je priljubljen naš cesar.

eta 1907. o Veliki noči je bil na cesarskem dvoru oddan spretno povezan zavojček. Višji dvorni uradnik ga odpre ter uzré umetno napravljeno gajbico in mladega škorca v njej pa pisemce zraven. Ko ptiček začuti svetlobo in zrak, začne veselo prepevati Dunajčanom najbolj priljubljene narodne pesmice. V pismu pa je bilo v preprostih besedah zapisano, naj bi cesar blagovolil za pirhe sprejeti tega škorčka, ker ga je pošiljatelj zato tako skrbno izučil, da bi ljubljenemu vladarju napravil kak vesel trenotek. Sicer vé, da je cesar strogo prepovedal vsako darilo, vendar lepo prosi, naj bo to pot izjema, ker se je vse leto res veliko trudil s poučevanjem mladega pevca. Ta čudna pošiljatev se naznani cesarju, ki si ukaže prinesiti pismo in ptička. Kaj vseč mu je preprosto pisanje; sklene sprejeti ponujeni dar. In ko še z dvornikom govori, začne ptiček peti. Cesar umolkne in posluša nekaj časa ta nenavadni koncert. Ukaže, naj se poizve darovatelj, da bi se mu mogel zahvaliti. Učenega ptička pa pošlje svojim vnukom, da bi jih razveseljeval s svojimi ljubkimi pesmicami.

* * *

L. 1891. je bil naš cesar v Galiciji. Ob nekem svečanostnem sprevedu so ga opozorili na starega postiljona, ki je pred več leti vozil cesarja ter je zdaj prišel iz oddaljenega kraja, da bi še enkrat, predno umrje, videl svojega cesarja in gospoda. Takoj se mu cesar približa, mu poda roko in prijazno reče: „Veseli me, da ste še tako krepki.“

Dobri, dvaindevetdesetletni starček je bil tako zelo ginjen, da se je začel glasno jokati in ni mogel izpregovoriti nobene besede. Predobrotljivi vladar ga je bogato obdaril in ukazal ga pogostiti.

* * *

Ko se je l. 1884. naš cesar mudil na Koroškem, je prišel v vas Predil. Po običajnem pozdravu občinskega načelnika se približa cesarju star kmet in mu preprosto zakliče: „Pri nas ostanite, gospod, in nikar ne hodite več nazaj na Dunaj!“ Cesar prime dobrega moža za roko in mu jo stisne v zahvalo za tako vdanostno izjavo.

* * *

L. 1883. se je peljal naš cesar iz Schönbrunna po dunajski cesti mimo sadnega trga. Neka blagodušna branjevka se vstopi na kraj ceste, se globoko priklanja ter navdušeno vzklikne: „Dobro jutro, gospod cesar!“ Presvetli vladar se veselo zasmee, in ko je že kočija dalje drdrala, se še nazaj ozira in odzdravlja proustužni ženici.

* * *

V avgustu l. 1881. je naš cesar obiskal Predarlško. Stari župnik v vasici Ebnit bi bil tako zelo rad videl ljubljene cesarja, pa je bil že pred tremi leti popolnoma oslepel. Pa dasi ni mogel videti vladarja, hotel ga je vsaj slišati. Njegov ministrant je moral posredovati. „Dečko,“ reče slepi župnik, „pelji me dol v Schwarzach, tam hočem slišati svojega cesarja. Postavi me prav spredaj in potegni me za talar, kadar pojde mimo mene blagi gospod. Četudi niso moje oči zanič, naj pa vendar izve, da ima stari župnik iz Ebnita dobra pljuča. Tako glasno ga bom pozdravljal, da se bode razlegalo povsem našem bregenskem gozdu.“ In strežnik prime starega gospoda župnika za roko in ga spremlja po bregu v planjavo na določeni kraj. Tam je že na tisoče ljudi pričakovalo cesarja. Ministrant je odrival množico in delal pot slepemu gospodu ter ga spravil v ospredje. Nekaj minut pozneje pride cesar Franc Jožef. Deček potegne svojega gospoda krepko za talar. Slepi župnik zgrabi klobuk, pa obrnjen na napačno stran zavpije na vso moč: „Vivat!“ Cesar se nasmehne, ko opazi župnikovo zmoto in, dasi ne vé temu vzroka, stopi k navdušenemu klicatelju, in reče:

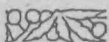
„Prečastiti gospod, ali so to vaši župljani?“

„Veličanstvo,“ odgovori župnik, ki ga je ministrant obrnil na pravo stran, „že nekaj let nisem videl svojih župljanov, ker sem slep.“

„Slepi ste! O ubožec,“ vzklikne cesar; „zakaj pa ste se trudili po tako težki poti le-sem? Ali imate kako posebno željo na srcu? Ako vam morem v čem ustreči, se bo zgodilo.“

„Se je že zgodilo,“ odvrne župnik; „moja edina želja je bila, da bi mogel biti v Vaši bližini in slišati Vaš glas, četudi ne morem videti Vaše postave. Zdaj je tudi slepemu župniku iz Ebnita sreča došla in rad zopet krevsam šest ur po bregu do svoje župnije. „Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja, Avstrijo!“ to prelepo pesem bom s svojim strežnikom prepeval, dokler sapa ne poide.“

Cesarja je tolika ljubezen in vdanost zelo ginila in s solzo v očesu reče staremu župniku: „Šest ur, svojemu cesarju na ljubo, to je veliko! Molite, pri altarju zame in za moje ljudstvo!“ *Internus.*

V koči pod goro.

Kočica pod goro,
koča siromašna,
kaj nocoj po polju
se oziraš plašna?

Kaj se tak bahato
bleščiš v mesečini?
Meniš, da kristalov
v revni ni družini?

Polje ti sneženo,
kaj ti preišljuješ?
Kaj po strani kočo
staro ogleduješ?

Skozi okno malo
v kočico pogledi!
Jaslice v kotiču —
nič sledu o bedi!

Kot kristali čisti,
kakor zvezde jasne
pa vijó krog jaslic
se molitve glasne.

Mokriški.

